

Vzal k sobě svých Dvanáct a řekl jim: „Hle, jdeme do Jeruzaléma a na Synu člověka se naplní všechno, co je psáno u proroků. Neboť bude vydán pohanům a budou se mu posmívat a tupit ho a plivat na něj, zbičují ho a zabijí; a třetího dne vstane.“ Oni však ničemu z toho nerozuměli, smysl těch slov jim zůstal skryt a nepochopili, co říkal. Když se Ježíš přiblížil k Jerichu, seděl u cesty jeden slepec a žebrol. Když uslyšel, že kolem prochází zástup lidí, ptal se, co se to děje. Řekli mu, že tudy jde Ježíš Nazaretský. Tu zvolal: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ti, kteří šli vpředu, ho napomínali, aby mlčel. On však tím více křičel: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a přikázal, aby ho k němu přivedli. Když se přiblížil, Ježíš se ho otázal: „Co chceš, abych učinil?“ On odpověděl: „Pane, ať vidím.“ Ježíš mu řekl: „Prohlédni! Tvá víra tě uzdravila.“ Ihned prohlédl, šel za ním a oslavoval Boha. A všechen lid, který to viděl, vzdal Bohu chválu. (Lukáš 18:31-43)

Číst evangelium není jednoduché. Čte se jinak než ostatní knihy. Když čtete detektivku, brzy se ponoříte do děje. Vtáhne vás, „vcůcne“ a nemůžete se odtrhnout. Když ji ale dočtete, odložíte ji, protože – proč byste ji četli znovu? Půjčíte knihu kamarádce, schováte si ji – třeba za dvacet let zapomenete, kdo byl vrah a můžete se do ní pustit znovu.

S evangeliem je to ale jinak. Věříme, že Boží slovo je náš chléb života, evangeliem se chceme sytit. Čteme je znovu a znovu. Objevujeme detaily, kterých jsme si nevšimli. Ale navždycky dopředu víme, jak to dopadne. Dokonce už při prvním čtení je to dobře znát, že Matouš, Marek, Lukáš, Jan věděli, jak to skončí. Vedou čtenáře za ruku, aby už od začátku rozuměl souvislostem. Správnému pochopení je všechno podřízeno. Jistěže je to napínavé; tehdy, když se nás dotkne Duch svatý, a my žasneme! I když jsme to slyšeli už mockrát.

Ve francouzském filmu „Zbrusu Nový zákon“ přijde všem lidem na planetě esemeska, kdy zemřou. Každý ví, kolik času mu zbývá. Úplně to rozvrátí lidské životy. Někdo to zabalí, jiný začne vyvádět, další se snaží smrt oklamat. Konec detektivky je totiž prozrazen!

Co byste dělali vy?

Měj jsem jednoho kolegu, který byl dočasně postaven mimo službu. Obrátila se na mne presbyterka z jeho sboru, abych mu domluvil, že přestal pracovat. Ptal jsem se ho, proč už neseče trávu kolem sborového domu, když má odejít až za několik měsíců? Odpověděl, že na to kašle, protože to má „za pár“.

Ježíšovi zbývalo pár dnů života. Četli jsme už třetí předpověď utrpení, které na něho v Jeruzalémě čeká. Evangelista natřikrát zdůrazňuje, že v tom byl Ježíš úplně sám, protože jeho učedníci: nerozuměli, smysl slov jim zůstal skryt, nepochopili ...

Co byste dělali vy? Neřekli byste si: „Tak co? Dlouho už tady nebudu. Propustím tupých Dvanáct, zajdu si do Nazaretu, projdu se v místech, kde jsem strávil dětství, navštívím mámu, bratry a jejich rodiny, vypiju džbánec vína s Lazarem, Marií a Martou v Betanii.“ Takhle mnozí tráví poslední dny života. Hledáme porozumění u našich blízkých, chceme jim ještě říct, že je máme rádi. Ježíš je ale strašně sám, učedníci ho nechápou. Kráčí dál a pořád pracuje. Řídí se vlastními slovy: „Musíme

konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“

Hned vzápětí tohle své světlo světa věnuje slepci u cesty do Jericha. Uzdraví ho. Mohl by mu ze své perspektivy říct: „K čemu zrak, když za rohem číhá kříž? K čemu prosit o almužnu, když si na druhou stranu stejně nic nevezmeš?“ Čteme, že uzdravený oslavoval Boha a šel za Ježíšem. Mistr by se mohl otočit a pronést: „Hele, nechod' za mnou. Zbytečná cesta. V Jeruzalémě Syna člověka zabijí.“ Ale nechá ho, ať jde za ním.

Možná namítnete: a co vzkříšení třetího dne? Jasně, závěr detektivky už byl prozrazen. Nezáleží tedy na nechápavosti učedníků, díky vzkříšení je to jen prkotina. A uzdravený slepec vlastně kráčí do Jeruzaléma oslavovat zmrtvýchvstání. A rovnou tam může počkat na dar Ducha svatého ...

Takhle to přece není. Když se vám udělá zle, neřeknete si: nepůjdu k doktorovi, v nebi stejně nebude žádná bolest ani pláč.

Je moc důležité pochopit, že Ježíš využívá každý den. Aby konal dobro. Jeho život je jedna věc, životy ostatních lidí druhá. I kdyby zítra přišel konec, dnes má smysl vrátit zrak slepému, aby mohl oslavovat Boha a kráčet za Ježíšem.

Když jedu na nějakou dalekou cestu, vystoupám předtím ještě po schodech do ložnice a ustelu si postel. Co kdybych se zabil v autě, do domu přišel někdo cizí vystěhovat moje věci a řekl by si: to byl nepořádník, ani si neustlal postel? Má to smysl.

Potkávám lidi, kteří se v pětasedmdesáti nemůžou hnout, protože v padesáti přestali chodit a hýbat se. Potkávám lidi, kteří dobrovolně zestárli, zfotrovatěli, zma-minovatěli. Někdy je to strach, co nám vezme spoustu roků života. Strach o zdraví, strach ze světa kolem. Někdy zahořklost, křivda. Ježíš kráčí na smrt, nemůže se opřít o empatii svých učedníků, a přitom uzdravuje a pomáhá! Jak píše Jan: Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce. (1. Janova 4:18)

Zdá se, že nejvíc učedníci vyrostli, až když tady Ježíš nebyl. Duch svatý způsobil, že se jim rozsvítilo. Smysl našeho života není tak úplně závislý jenom na nás, na tom, že tady jsme. Leccos se ukáže naopak, až tady nebudeme. Nesmíme to vzdávat. Jeruzalém může být blízko, ale dnes ještě má smysl činit dobře. Naše hodnota není v tom, jak jsme mladí, krásní, silní, jakou máme perspektivu, jak dlouho tady budeme. Každý den je důležitý. Každé setkání. Každá příležitost.

„Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Tak to Ježíš řekl. Když odešel k Otcí, učedníci to nezabalili. Nepochopili to tak, že když odešel, znamená to konec. Každý z nás si to má říct stejně: „Musíme konat skutky toho, který nás poslal, dokud je den, dokud je světlo.“ Kdybych na to někdy zapomněl nebo se choval jinak, tak mě kopněte a připomeňte mi to. Neumíme dělat zázraky, jako dělal Ježíš. Ale můžeme dělat jiné, úžasné, krásné věci! Hurá.